

ТОММІ ГІЛФІГЕР
за участю ПІТЕРА НОБЛЕРА

АМЕРИКАНСЬКИЙ МРІЙНИК

Моє життя у фешн-індустрії

*Переклала з англійської
Юлія Кузьменко*

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2020

[>>>](http://kniga.biz.ua)

Зміст

<i>Передмова Квінсі Джонса</i>	9
1 Бурхлива уява	12
2 Формений одяг	30
3 Місце для людей	46
4 Коли справи пішли вгору	60
5 Від Глави 1 до Глави 11	84
6 Виживання у ХХ столітті	96
7 Болісне зростання	128
8 В індустрії моди винахідників нема	142
9 «Шибениця»	170
10 Банда зібралася	178
11 Більше і краще	190
12 Діти-квіти	212
13 Вищий світ	222
14 Дочки й синочки	236
15 Рок-стиль	252
16 Хіп-хоп у Tommy Hilfiger	264
17 Плітки	272
18 Зірковий брендинг	278
19 Розпад банди	288
20 Ми — родина	302
21 Справи приватні	324
22 «Кривава битва» з правлінням	334
23 Новий поворот	344
<i>Подяки</i>	354
<i>Авторство ілюстрацій</i>	359

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Передмова Квінсі Джонса

«**А**мериканський мрійник» — влучна назва для книжки Томмі, адже в цьому епітеті весь мій друг, усі місця й люди, завдяки яким він сформувався як особистість, усі можливості, які відкривалися для нас, коли ми не боялися пробувати. Стримуючи свою бурхливу джазову уяву, скажу лише: ця назва відображає, як Томмі завжди був на крок попереду — не визнавав меж, наважувався на поєднання культур і запроваджував нові правила. Це і зблизило нас 25 років тому, коли ми познайомилися.

Згадаймо 1990-ті. То були революційні роки в музиці. Пам'ятаю, я працював з моїми артистами в студії Hit Factory і погодився повечеряти із Томмі, коли нас познайомила моя дочка Кідада. У мене завжди була розвинена інтуїція. Ми спізналися у винятковий період — у вирі хіп-хопу й урбаністичного стилю життя. Талановиті люди, з якими я співпрацював у студії і журналі Vibe, проявляли себе вельми оригінальним способом і були справжніми. Кідада стала частиною того шаленого виру: вона працювала стилісткою журналу й для Томмі полювала на круті речі, надихала його як муза, а він привертав багато уваги. Він створював класичні речі, що сягали корінням вишуканого стилю Ліги плюща, додаючи елементи форменого одягу. Після надмірного блиску 1980-х то було свіже віяння. Звісно, дизайнери й раніше співпрацювали з музикантами. Цим уславилася ком-

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>⁹

панія Motown. Та в цьому випадку все було інакше — унікальне автентичне зіткнення музики й моди. Завважте, йдеться не про костюми, а про доступний, реалістичний одяг, який люди можуть носити. Томмі визнавав силу музики, протиставляв науку душі, розповідав, що музика здатна витягти таку дитину, як я, із гето і подарувати їй покликання й надію. Томмі знав, що через музику може донести ідею свого бренду світові. Це своєрідна магія. Отож того вечора в Нью-Йорку, коли ми сідали в мій «Лінкольн», я відчув щиру душу мого нового знайомого, повернувся до нього й мовив: «Чувак, ти здійсниш фурор».

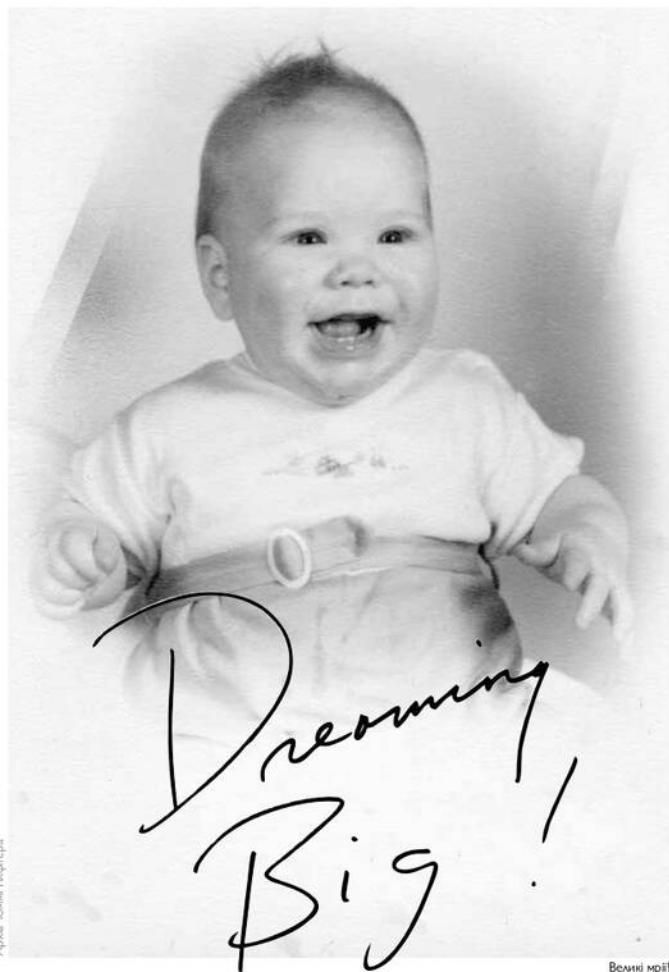
Ми з Томмі одразу порозумілися, хоч походили із різних світів (я — голодранець із Чикаго, Томмі — хлопець з маленького містечка). Ми обоє починали з нічого і вміли тяжко працювати, розвиваючи важливі здібності й мислячи масштабно. Подолавши безліч перешкод у власній кар'єрі, я відчував, що із таким баченням і драйвом цей молодий чоловік досягне успіху.

Томмі виріс у маленькому місті в штаті Нью-Йорк у родині, де виснажені тяжкою працею батьки виховували дев'ятьох дітей. Любов Томмі до музики істотно вплинула на стиль його перших речей — від джинсів-кльош із персоналізованими нашивками до графічних футболок і барвистих курток, що були фішкою музикантів, якими він захоплювався. Томмі здобув омріяний успіх, потім зазнав фіаско, не зосередившись на фінансових показниках. Я часто повторюю: щоб вижити, треба розрізнати музику і музичний бізнес. Цей принцип діяв і для Томмі, та він набив гулі, засвоїв уроки, відкинув страхи і, найголовніше, не здався.

Я тоді ще не познайомився із Томмі, але кожен, хто був на острові Мангеттен, бачив на Таймс-сквер білборд, що сповіщав про появу в місті нової людини. Реклама нагадувала дитячу гру «Шибениця». Крок той був рішучий, дехто навіть казав «нерозважливий», та я гадаю, що у житті, а в бізнесі й поготів, треба завжди мати сміливість дослухатися до свого серця і втілювати свої мрії. Про думку інших дбати не доводиться, адже ви будете і створюєте те, чого раніше не існувало. Йдеться про ризики. І, коли їх не боятися, шанси на успіх суттєво зростають. Я не раз чув від Томмі, що посередність для нього не варіант, і з роками

Розділ 1

БУРХЛИВА УЯВА

Я завше планував утечу. Я був мрійником. Подумки переносився в інші місцини. Як мені тишком-нишком вибратися зі школи до обіду? Куди я піду на вихідних? Де буде вечірка? Мені мріялося про автівки, спорт, дівчат; про те, як я зароблятиму гроші, насолоджуватимуся життям, як стану рок-зіркою. Я уявляв себе на борту корабля, що прямує на Багами: відчував вітер, що дме в лице, чув тріпотіння вітрил, здіймав очі до високої щогли, білих хмар і блакитного неба. Я навсправжки був на тому кораблі.

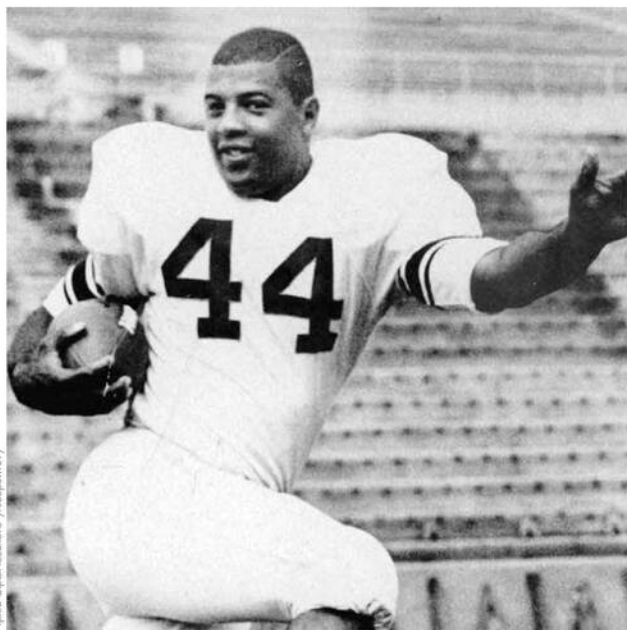
Я мав вісім братів і сестер. Одного недільного ранку батько віз нас усіх на лижний курорт у Пенсильванії, Дентон-Гілл, напхавши багажник і дах легкового фургона спорядженням. Поки кожен силкувався привернути до себе увагу, я задивився у вікно й побачив хатинку попід горою. Я уявив себе в тій хатинці, от тільки в моїй уяві вона була оздоблена, як швейцарське шале, а всередині у великому кам'яному каміні потріскував вогонь. Мої лижі лежали на ганку, готові до пригод. Я хотів потрапити в лижний патруль, тож уявив, що в моєму наплічнику — швейцарський армійський ніж, набір першої медичної допомоги, вокі-токі* та намет. Я відчував запах хвойних дерев, що височіли

---

* Переносний приймально-передавальний радіопристрій (портативна радіостанція). — Прим. ред.

Розділ 2

ФОРМЕНИЙ ОДЯГ

Архів Сиракузького університету

*my First
inspiration*

Перше натхнення

Батько хотів, аби я став бездоганим молодим чоловіком. Він хотів, аби я добре вчився, а так не виходило. Хотів, щоб став умілим спортсменом, а так не вдавалося. То мені бракувало міцної статури, то сили, то спритності — я не потрапив до жодної спортивної команди. Я був замалим на свій вік, і, коли роздавали форми Малої ліги бейсболу, на мене не знайшлося підхожого розміру. Тренери відправляли мене подальше в кінець поля, і м'яч долітав туди вкрай рідко. Коли ж мені таки випадало відбивати, я рідко влучав.

Зате я млів від форми. Мені подобався запах чорнила, що ним виведені номери й назви команд на сорочках. Мені здавалося, що з номером на футболці хлопець виглядає солідно, тому я не полишав спроб потрапити бодай у якусь команду. Гравцям дитячої бейсбольної команди видавали штани на підтяжках, термошкарпетки і справжню бейсбольну сорочку в смужку із написом-аплікацією, причому то був не принт, а пришиті літери. Футболки-джерси для ігор прикрашав синьо-золотий звивистий напис! Мені було начхати, що я перший і другий рік просидів на лаві запасних. На третій рік я вже потроху грав, а потім нагодився футбол, і я майже розлюбив бейсбол. Футбол видавався крутішим: можна носити шолом, штани із підкладками і підплічниками. Я обожнював футбольну команду Cleveland Browns, що носила форму із брунатно-помаранчевим оздобленням на білому

Розділ 3

МІСЦЕ ДЛЯ ЛЮДЕЙ

*The time
of my life!*

Дивовижний період життя!

Того Томмі, що поїхав з Ельміри в Гіанніс, більше не було. Наприкінці літа додому повернувся виряджений, як хіпі, хлопець із волоссям до плечей і трохи посоловілими очима. Мені було 18, і я майже розпрощався із батьківською домівкою. Батько вже нічого не міг удіяти, щоб змінити мене.

У випускному класі я записався на найпростіші предмети. Учителі не хотіли знову морочитися зі мною ще рік, тому ставилися так поблажливо, як могли, зберігаючи номінальну роль педагогів. Я намагався якимось давати раду.

Думки про коледж мене жахали. Освіта — атрибут успішного чоловіка. Батьки хотіли, щоб я став успішним, але оплатити мені навчання не могли, а стипендію я не отримав би. Як мені потрапити в коледж? І якщо вступаю, як не вилетіти? Мені треба було вгадати для себе якимось інше майбутнє.

Я не настільки зосередився на необхідності закінчити школу, щоб вряди-годи її не прогулювати. Одного жовтневого дня ми з Ларрі поїхали в Ітаку — місто студентів за 45 хвилин їзди автошляхом із. В Ітаці були вищі навчальні заклади, космополітні ресторани і діловий квартал — то було значно хіповіше місто порівняно з Ельмірою. Провівши літо в Гіаннісі, ми з Ларрі могли відразу розпізнати круту крамницю, і на вулицях Ітаки побачили таких удосталь: крамниця шкіряних виробів (The Beginning), бутик одягу, хедшоп — чи то пак крамниця ароматичних виробів